

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **D. P.**, zastoupena Mgr. Janou Sumarovou, advokátkou se sídlem Mírové náměstí 3d, Ostrava–Vítkovice, proti žalovaným: **1) Úřad městského obvodu Slezská Ostrava**, se sídlem Těšínská 35, Ostrava – Slezská Ostrava, **2) Magistrát města Ostravy**, se sídlem Prokešovo náměstí 8, Ostrava – Moravská Ostrava a Přívoz, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaných, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 2. 11. 2012, čj. 22 A 106/2011 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaným **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Janě Sumarové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6.800 Kč, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Žalobkyně se domáhala žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu toho, aby soud uložil žalovanému ad 1) povinnost vydat rozhodnutí o přidělení náhradního bytu za byt na ulici V. 8, O. K tomu žalobkyně uvedla, že rozhodnutím Obvodního národního výboru Ostrava 2 ze dne 10. 11. 1980 byla dočasně zrušena bytová jednotka v domě č. p. 496 (V. 8) užívaná stěžovatelkou a jejím manželem. Rozhodnutím ze dne 5. 1. 1989 nařídil Obvodní národ výbor Ostrava 2 stěžovatelce vyklidit byt na ulici V. 8 ve lhůtě jednoho měsíce od doručení rozhodnutí s tím, že o přidělení náhradního bytu bude rozhodnuto samostatným rozhodnutím. Rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 1989, sp. zn. 40 C 268/89, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 1990, sp. zn. 8 Co 252/90 (nabylo právní moci dne 15. 11. 1990), bylo žalobkyni uloženo vyklidit byt na ulici V. 8 ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy jí bude vykonatelným rozhodnutím národního výboru přidělen náhradní byt nebo poskytnuto náhradní ubytování. V letech 1991 - 1992 žalobkyně požádala na Úřadu městského obvodu Slezská Ostrava o přidělení bytu, tato žádost nebyla dosud vyřešena. Proto žalobkyně podala dne 14. 3. 2011 stížnost na Magistrátu statutárního města Ostravy. Ten stížnost přešetřil, shledal ji nedůvodnou a informoval o tom žalobkyni přípisem ze dne 4. 5. 2011. Ve vztahu k žalovanému ad 2) se žalobkyně domáhala toho, aby soud určil, že žalovaný ad 2) nesprávně hodnotil stížnost žalobkyně a nesprávně o ní rozhodl.

[2] Krajský soud žalobu odmítl. Pokud jde o tu část žaloby, v níž se žalobkyně domáhala vůči žalovanému ad 1), aby mu byla uložena povinnost vydat rozhodnutí o přidělení náhradního bytu, krajský soud uvedl, že přidělování bytů se řídilo zákonem č. 41/1964 Sb., o hospodaření s byty. Tento zákon však byl s účinností od 1. 1. 1992 zrušen, přičemž dosud neskončená řízení o přidělení bytu byla dnem 1. 1. 1992 zastavena. Rozhodnutí o zastavení řízení se nevydávalo, pouze se vyznačilo ve spisu. V období od 1. 1. 1992 již správní orgány nerozhodují o bytových náhradách, tato problematika se přesunula do oblasti občanskoprávní. Pokud tedy žalobkyně podala u žalovaného ad 1) žádost o přidělení náhradního bytu, bylo řízení o této žádosti ze zákona zastaveno dnem 1. 1. 1992 a později nemohlo být žádné takové řízení vedeno, neboť nespadalo do kompetence správních orgánů. Podmínky řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ad 1) tak nebyly splněny, žalovaný ad 1) nebyl ve věci pasivně legitimován. Žaloba proto byla v této části odmítnuta na základě § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ve vztahu k žalovanému ad 2) žalobkyně ani na výzvu soudu neuvedla žádná skutková tvrzení, z nichž by bylo možno dovodit, z jakých důvodů se domáhá odstranění nečinnosti žalovaného ad 2). V této části je tedy žaloba zatížena vadou, která ani přes výzvu soudu nebyla žalobkyní odstraněna, a proto soud žalobu odmítl rovněž podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

II.
Argumenty obsažené kasační stížnosti

[3] Proti usnesení krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou kasační stížnost, kterou následně dvakrát doplnila. Stěžovatelka namítá, že se krajský soud nevypořádal s tvrzením o nečinnosti správního orgánu, konkrétně tedy s rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě, jímž byla stěžovatelce uložena povinnost vyklidit byt. Povinnost vyklidit byt byla vázána na vydání

rozhodnutí příslušného národního výboru o přidělení bytové náhrady, nikoliv na zajištění bytové náhrady vlastníkem bytu, tj. akciovou společností OKD. Vadu soudního řízení spatřuje stěžovatelka v tom, že krajský soud nevyzval žalované, aby se k žalobě vyjádřili. Stěžovatelka dále uvedla, že nemůže najít svoji žádost o přidělení náhradního bytu, nicméně předložila přípis žalovaného ad 1) ze dne 8. 1. 1992, z něhož plyne, že žádost byla podána. Dále uvádí, že v roce 2010 nebo 2011 (bez bližšího časového upřesnění) se stěžovatelka zajímala o to, kdy a jak bude její žádost vyřízena. Na to jí žalovaný ad 1) sdělil, že rozhodnutí o přidělení bytu nebude vydáno. Nato podala stěžovatelka stížnost k žalovanému ad 2).

[4] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud provedl důkaz rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 14. 12. 1989, sp. zn. 40 C 268/89, usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 5. 1990, sp. zn. 8 Co 252/90, a rozsudkem Okresního soudu v Ostravě ze dne 25. 11. 1992, sp. zn. 39 C 265/90, resp. soudními spisy vedenými v těchto věcech.

[5] Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaní se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Soud v prvé řadě upozorňuje, že usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby lze napadnout kasační stížností pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost takového rozhodnutí. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004 - 98, všechna zde cit. rozhodnutí jsou přístupná na www.nssoud.cz).

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu spojenou s námitkou nesprávného posouzení otázky, zda je žalovaný ad 1) nečinný (**III.A.**). Poté se zabýval namítanou vadou řízení před krajským soudem (**III.B.**).

[10] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že napadené usnesení bylo vydáno týden poté, co podala stížnost na průtahy v řízení. Stížnost byla shledána důvodnou. Protože však bylo v mezidobí vydáno usnesení o odmítnutí žaloby, nebyla přijata žádná opatření k nápravě. Toto sdělení stěžovatelky nepovažuje soud za kasační námitku, neboť z něho není zřejmé, jaký vliv na zákonnost rozhodnutí by měly mít stěžovatelkou uváděné okolnosti související s vyřizováním stížnosti na průtahy v řízení.

III.A.
Nepřezkoumatelnost rozhodnutí a posouzení nečinnosti žalovaného ad 1)

[11] První kasační námitkou stěžovatelka poukazuje na údajnou nepřezkoumatelnost usnesení krajského soudu pro nedostatek důvodů. Krajskému soudu vytýká, že se nijak nezabýval tvrzeními stěžovatelky o nečinnosti žalovaného ad 1) a nevypořádal se s rozhodnutími civilních soudů ve věci žaloby na vyklizení bytu. Současně však polemizuje i s právním názorem soudu, že žalovaný ad 1) není nečinný.

[12] Nejvyšší správní soud vyšel při posouzení této námitky z tvrzení stěžovatelky uvedeného v řízení před krajským soudem, že někdy v roce 1991 nebo 1992 podala žádost o přiznání bytové náhrady u žalovaného ad 1). Jiné tvrzení o podání další žádosti o přidělení náhradního bytu stěžovatelka neuvedla. Krajský soud v napadeném usnesení nezpochybnil rozhodnutí civilních soudů, kterými byla stěžovatelce uložena povinnost vyklidit byt v budově č. p. 496 na ulici V., jejíž realizace byla vázána na vykonatelné rozhodnutí příslušného národního výboru o přidělení náhradního bytu nebo poskytnutí náhradního ubytování. Krajský soud nevyvracel ani ničím nepodložené tvrzení stěžovatelky, že v roce 1991 nebo 1992 podala žádost u žalovaného ad 1) o přidělení náhradního bytu [přípis žalovaného ad 1) ze dne 8. 1. 1992, který stvrzuje, že žádost o přidělení náhradního bytu je evidována u odboru bytového hospodářství, předložila stěžovatelka až spolu s doplněním kasační stížnosti]. Krajský soud poukázal na dřívější právní úpravu zajišťování bytových náhrad, s níž jsou rozhodnutí civilních soudů ve věci vyklizení bytu na ulici V. úzce svázána.

[13] Přidělování náhradního bytu či náhradního ubytování pro případ, že rozhodnutím soudu nebo místního národního výboru byla uživateli uložena povinnost byt vyklidit, bylo upraveno v části šesté zákona č. 41/1964 Sb., o hospodaření s byty. Dle § 21 tohoto zákona přiděluje náhradní byt místní národní výbor, v jehož územním obvodu je byt, který má být vyklizen. Krajský soud poukázal na to, že zákonem č. 102/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související s vydáním zákona č. 509/1991 Sb., kterým se mění, doplňuje a upravuje občanský zákoník, byla správní řízení zahájená podle zákona o hospodaření s byty zastavena (viz § 15 odst. 1), aniž by se vydávalo rozhodnutí o zastavení řízení. Obecní úřady pozbyly jakoukoliv pravomoc rozhodovat ve věcech bytových náhrad. V režimu zákona č. 102/1992 Sb. obce pomáhají pronajímatelům bytů a osobám, v jejichž prospěch byl nájem vypovězen, při zajišťování bytových náhrad pro nájemce, jejichž nájem bytu byl ukončen. Činí tak však v rámci své samostatné působnosti (viz § 2 odst. 2 zákona č. 102/1992 Sb.), nevedou správní řízení ani nevydávají správní rozhodnutí. Pomoc při zajišťování bytových náhrad nemá charakter rozhodování o právech či povinnostech osob.

[14] Krajský soud plně v souladu s aplikovatelnou právní úpravou dospěl k závěru, že jakákoliv správní řízení vedená místními národními výbory ve věci bytových náhrad byla dnem 1. 1. 1992 zastavena. To platí i pro řízení o žádosti stěžovatelky podané v roce 1991. Žalovaný ad 1) tedy nemůže být nečinný při vydání rozhodnutí o této žádosti. Po 1. 1. 1992 nemají obecní úřady pravomoc rozhodovat o bytových náhradách (blíže viz bod [19] níže), a tedy rozhodovat o právech a povinnostech. Pokud by stěžovatelka podala žádost o přidělení bytové náhrady po tomto datu, což však neprokázala, nemělo by podání „žádosti“ za následek zahájení správního řízení [srov. § 43 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb.]. Krajský soud se ve svém usnesení vypořádal se všemi tvrzeními

stěžovatelky, a to dostatečným způsobem, neboť srozumitelně vyložil, jaké změny přinesla novelizace právních předpisů počínaje dnem 1. 1. 1992 do oblasti rozhodování národních místních výborů o bytových náhradách.

[15] Soud považuje za podstatné doplnit, že od rozhodování místních národních výborů o bytových náhradách do 31. 12. 1991 je třeba odlišovat oblast smluvního užívání bytů ve vlastnictví obce fyzickými osobami. Byť se v souvislosti s touto posléze uvedenou agendou někdy používají výrazy jako „žádost o přidělení bytu", „pořadník", „rozhodnutí o přidělení bytu", nejedná se o výkon veřejné správy, nýbrž o výkon soukromé správy bytového fondu ve vlastnictví obce jakožto právnické osoby.

[16] Stěžovatelka poukazuje v kasační stížnosti na to, že dle pravomocného rozsudku Okresního soudu v Ostravě jí měla být zajištěna bytová náhrada žalovaným ad 1), nikoliv vlastníkem bytového domu, tj. akciovou společností OKD. Z toho patrně dovozuje, že i v současné době má nárok vůči žalovanému ad 1) na vydání rozhodnutí o přidělení náhradního bytu.

[17] Pro osvětlení této otázky je nezbytné komplexněji pojednat o změnách, které do rozhodování o bytových náhradách a výkonu těchto rozhodnutí přinesla nová úprava této oblasti, která vstoupila v účinnost dne 1. 1. 1992.

[18] Skutečnost, že bytovou náhradu zajišťoval dle právní úpravy účinné do 31. 12. 1991 místní národní výbor, se odrazila i v úpravě výkonu rozhodnutí o vyklizení bytu. Dle § 340 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 1991, nařídil soud výkon rozhodnutí o vyklizení bytu teprve tehdy, když bylo vykonatelným rozhodnutím místního národního výboru potvrzeno, že je pro povinného zajištěn náhradní byt, popřípadě náhradní ubytování. S účinností od 1. 1. 1992 stanovil § 340 odst. 2 o. s. ř., že soud v případě výkonu rozhodnutí o vyklizení bytu, za který je nutno zajistit náhradní byt nebo náhradní ubytování, sice nařídí výkon rozhodnutí, ale s dodatkem, že o provedení výkonu rozhodnutí rozhodne dodatečně. Provedení výkonu rozhodnutí nařídí, až oprávněný soudu prokáže, že pro povinného je zajištěna taková bytová náhrada, jaká je určena ve vykonávaném rozsudku. Dle čl. III. bodu 6. zákona č. 519/1991 Sb., jímž byl novelizován občanský soudní řád výše naznačeným způsobem, se pravomocné rozsudky na vyklizení bytu, vyhlášené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jimiž je povinnost vyklidit byt vázána na zajištění náhradního bytu nebo náhradního ubytování, považují ve vykonávacím řízení za rozsudky ukládající vyklizení po poskytnutí náhradního bytu (ve smyslu § 712 odst. 2 občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 1992). Oprávněný se však může u soudu, který je příslušný k výkonu rozhodnutí proti povinnému, domáhat určení, že povinnému náleží jen náhradní ubytování nebo že mu nenáleží bytová náhrada vůbec.

[19] Podstatu změny, k níž došlo s účinností od 1. 1. 1992 v otázce zajištění bytové náhrady v případě vyklizení bytu, výstižně popsal Nejvyšší soud v rozhodnutí ze dne 24. 8. 1992, sp. zn. 2 Cdo 6/92, č. 28/1993 Sb. rozh. civ., s. 147 a násl.: *„Podle právní úpravy platné do 31. 12. 1991 rozhodovaly soudy o bytové náhradě tak, že vyklizení bytu občanem vázaly na přidělení náhradního bytu nebo poskytnutí náhradního ubytování vykonatelným rozhodnutím příslušného orgánu obce (dříve národního výboru). O tom, zda v konkrétním*

případě bude občanovi přidělen náhradní byt nebo poskytnuto náhradní ubytování, rozhodovaly orgány obce ve správním řízení. Správní orgán určoval druh bytové náhrady a teprve poté, kdy se rozhodnutí správního orgánu stalo vykonatelným, se stal vykonatelným také rozsudek soudu. Podle současné právní úpravy, po přijetí novely občanského zákoníku, provedené zákonem č. 509/1991 Sb., a po zrušení zákona o hospodaření s byty, již o přidělení bytové náhrady nerozhodují orgány obce. O tom, zda v dané věci při vyklizení přichází v úvahu zajištění bytové náhrady a jakého druhu, popřípadě zda není třeba zajišťovat bytovou náhradu, rozhoduje soud v řízení podle části třetí, případně části čtvrté občanského soudního řádu, a to rozsudkem. Konkrétní druh bytové náhrady je upraven hmotným právem, a to příslušným ustanovením občanského zákoníku. Rozhodnutí soudu v části týkající se bytové náhrady je třeba za tohoto stavu považovat za rozhodnutí o věci samé, a nikoli, jak tomu bylo za dřívější právní úpravy, pouze za stanovení lhůty k plnění."

[20] Dopady čl. III. bodu 6. zákona č. 519/1991 Sb. se Nejvyšší soud zabýval v usnesení ze dne 31. 7. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1287/98 [publ. in Soudní judikatura (civilní) pod č. 29, sv. 2, roč. 2001, str. 89 a násl.]: „*Ustanovení článku III bodu 6 zákona č. 519/1991 Sb. zakládá fikci, že formou bytové náhrady pro povinného je ve zde uvedených případech náhradní byt. Současně dává tomu, v jehož prospěch byla stanovena povinnost k vyklizení bytu, oprávnění domáhat se žalobou určení, že povinnému náleží nižší forma bytové náhrady (náhradní ubytování), resp. že mu bytová náhrada nepřísluší vůbec. Respektuje tedy zájmy obou stran právního vztahu, založeného původním pravomocným soudním rozhodnutím, ukládajícím povinnost k vyklizení - zájem povinného tím, že v jeho prospěch zakotvuje právo na bytovou náhradu v minimálně stejné kvalitativní formě, jaká by mu podle tohoto rozhodnutí, resp. podle právní úpravy, platné v době jeho vydání, příslušela (v některých případech i vyšší), zájem oprávněného tím, že upravuje procesní prostředek, umožňující mu domáhat se posouzení nároku povinného na tuto formu bytové náhrady v poměrech nové právní úpravy; v případném řízení o žalobě podané podle tohoto ustanovení je pak zajištěna soudní ochrana zájmů obou stran. Jde o speciální přechodné ustanovení, které řeší případy, kdy o bytové náhradě soud podle právní úpravy účinné do 31. 12. 1991 nerozhodoval, a kdy po zrušení zákona č. 41/1964 Sb., již o ní nemohou rozhodovat správní orgány, a kdy by tak - vzhledem k nové právní úpravě - realizace pravomocného soudního rozhodnutí (vydaného do 31. 12. 1991), ukládajícího povinnost k vyklizení bytu, nebyla jinak možná; jeho opodstatněnost je tedy evidentní.*"

[21] Ze shora uvedeného tedy plyne, že ačkoliv ve výroku rozsudku civilního soudu, který byl vyhlášen a nabyl právní moci před 1. 1. 1992 a jímž byla uložena povinnost vyklidit byt po zajištění náhradního bytu, je uvedeno, že o náhradním bytu rozhoduje místní národní výbor, uplatní se fikce, že oprávněná osoba má nárok na zajištění náhradního bytu ve smyslu § 712 odst. 2 občanského zákoníku, ve znění účinném od 1. 1. 1992. Po tomto datu nemohou národní výbory, resp. obecní úřady rozhodovat o bytových náhradách, byť tento postup předvídají dříve vydané pravomocné rozsudky. Povinnost zajistit náhradní byt tíží osobu oprávněnou z rozsudku o vyklizení bytu, resp. jejího právního nástupce.

[22] Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu je nedůvodná, stejně jako námitka nesprávného posouzení právní otázky, zda je žalovaný ad 1) nečinný.

III.B.

Vada řízení před krajským soudem

[23] Stěžovatelka dále namítá, že řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou spočívající v tom, že soud nezaslal žalovaným žalobu a neuložil jim vyjádřit se k dané věci. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatelky je subjektivně přípustná a že s ohledem na § 109 odst. 4 s. ř. s. soud není v případě vady řízení, která mohla mít vliv na zákonnost, vázán důvody kasační stížnosti, nemohl soud zohlednit, že v důsledku namítané vady řízení nemohla být stěžovatelka zkrácena na svých procesních právech (zkráceni na svých právech mohli být pouze jiní účastníci řízení, kteří však v řízení uplatňují odlišný zájem než stěžovatelka). Soud ověřil v soudním spisu, že tvrzení stěžovatelky je pravdivé, krajský soud doručil žalobu žalovaným až spolu s usnesením o jejím odmítnutí. Žalovaným bylo znemožněno uplatňovat v řízení jejich práva, zejména pak právo vyjádřit se k žalobě. Soudní řízení správní je založeno na zásadě kontradiktornosti a zásadě rovnosti účastníků (§ 36 odst. 1 s. ř. s.). Z toho plyne, že žalovanému by měl vždy být zaslán návrh na zahájení řízení, aby mohl hájit své rozhodnutí či postup. V daném případě krajský soud takto nepostupoval, a tím zatížil své řízení vadou.

[24] Důvodem pro zrušení rozhodnutí krajského soudu je však toliko vada, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí [srov. § 103 odst. 1 písm. d) a § 109 odst. 4 s. ř. s.]. Vzhledem k procesní povaze napadeného rozhodnutí krajského soudu a k tomu, že posouzení žaloby bylo předurčeno tvrzeními obsaženými v žalobě, nemohlo by případné vyjádření žalovaných přinést pro věc nic podstatného. Stěžovatelkou namítaná vada řízení tak nemohla mít vliv na zákonnost napadeného usnesení (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2012, čj. 1 Afs 5/2012 – 31, nebo rozsudek ze dne 15. 3. 2007, čj. 8 As 52/2005 – 98).

[25] Námitka je nedůvodná.

IV.
Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Neshledal přitom žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez návrhu (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Soud neprovedl stěžovatelkou navržený důkaz listinami založenými ve spise Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 40 C 268/89 a sp. zn. 39 C 265/90. Pro danou věc totiž není podstatné, zda stěžovatelce byla soudním rozhodnutím přiznána bytová náhrada či zda má vůči vlastníkovi bytu dluh na nájemném. Pro posouzení žaloby na ochranu nečinnosti bylo rozhodné pouze to, zda a kdy stěžovatelka podala žádost o přidělení náhradního bytu, zda v tomto důsledku došlo k zahájení správního řízení a eventuálně jakým způsobem bylo toto řízení ukončeno. Ve vztahu k těmto skutečnostem nemají stěžovatelkou navržené důkazní prostředky žádnou důkazní hodnotu, neboť se týkají věcně odlišného právního sporu.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto

nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaným v tomto řízení žádné náklady nevznikly, a proto jim soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[29] Stěžovatelce byla soudem ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti advokátka Mgr. Jana Sumarová; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud z obsahu soudního spisu zjistil, že ustanovená advokátka provedla v řízení dva úkony právní služby, a to převzetí právního zastoupení včetně první porady s klientem a doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Soud jí tedy přiznal odměnu za zastupování podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013, ve výši 6.200 Kč a náhradu hotových výdajů v částce 600 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu); celkem tedy 6.800 Kč. Soud vyzývá zástupkyni stěžovatelky, aby soudu neprodleně sdělila číslo účtu, na který ji má být odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů poukázána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu